

M

Kniha studentů MGO, letní četba,
kauza Dominik Feri, tipy na výlet
a další...

21/04
Rok Vydání

eMko

Milí čtenáři a příznivci časopisu eMko,

dočkali jsme se. Vítám vás v druhém a zároveň posledním tištěném vydání našeho školního časopisu. Bizarní školní rok se nám nachyluje ke konci, mám takový pocit, že se na to mnoho z nás velmi těší. Musím uznat, že žurnalistický kroužek nezklamal a nepřetržitě vydával čísla jako za běžného režimu. Přidalo se k nám několik nových redaktorů, našli se mezi nimi nejmladší primáni nebo dokonce septimáni. Rozšířili jsme také nabídku témat, o kterých píšeme. Myslím si tedy, že přes jakékoliv covidové nesnáze byl tento školní rok pro žurnalisty výzvou, se kterou se dokázali šikovně poprat.

Co vám tedy můžeme nabídnout? Začněme pořádným nářezem meteorologických rekordů na Lysé hoře. Můžete je náhodou při svém výšlapu zažít, smíme totiž už cestovat a navštěvovat kulturní památky. Po Lysé se tedy vydejte s našimi radami do Chotěbuzi nebo Mariánských Lázní. Uděláme odbočku zpět, zrekapitulujeme si distanční výuku a neobyčejný první rok primánů na MGO. Na plný plyn se po cestách vydáme s Corvettu. Nakonec se vrátíme k našim stálícím a jistotám – tipy na letní četbu, recenze na očekávanou počítačovou hru, jednoduché a lehké recepty. To a mnoho dalšího se můžete dočíst na následujících stránkách.

Velice si vážíme vaší přízně a podpory v průběhu školního roku, moc nás to těší a motivuje psát dále. Přeji vám krásné léto a mnoho odpočinku.

Šéfredaktorka Valentyna Kovšanová 2.A

OBSAH

3 (SKORO) ROK
NA MATIČNÍM

4 PRVNÍ
ROK NA
GYMNÁZIU

5 JE TO
TADY!

6 DOMINIK
FERI

7 CHEVROLET
CORVETTE
C5

9 VÝLET DO
CHOTĚBUZI

11 VÝLET DO
MARIÁN-
SKÝCH LÁZNÍ

13 LOUČENÍ JE
TĚŽKÉ

14 SHERLOCK
HOLMES

18 LETNÍ
KUCHYNĚ

19 METEO-
REKORDY NA
LYSÉ HOŘE

21 KANADSKÁ
KOLONIE
RIGA

23 RESIDENT
EVIL
VILLAGE

26 DISTANČNÍ
VÝUKA
ANO ČI NE?

27 STUDENTI V
ONLINU

28 4 TIPY, CO
ČÍST V
LÉTĚ

31 PRVNÍ
ROK NA
GYMNÁZIU

32 TEČKA ZA
PRVNÍM
ROKEM

33 MŮJ PRVNÍ
ROK NA
MGO

(skoro) ROK NA MATIČNÍM

Už skoro rok chodím na toto gymnázium, ale velkou část školního roku jsem strávil na distanční výuce. Asi je to jiný začátek než na normální výuce ale co, 10. 5. 2021 se stejně má jít do školy. Na distanční výuce mě fascinuje jedna věc, že ti, co o ní nejméně vědí, o ní nejvíce mluví...napovím: vláda. Zkusím popsat, jak vypadá den na distanční výuce:

1. probuzení
2. Vyučovací hodiny mezi nimi oběd
3. domácí zábava
4. v neposlední řadě si projít úkoly, co přes den nachodily
5. spánek a to samé dokola

A samozřejmě, jak jsem mohl zapomenout, o aktuálním stavu opatření se dovídám přes Instagram Dominika Feriho. A kdybych měl srovnat distanční výuku s normální výukou, tak normální výuka vyhrává 8:2.

JAK NA MĚ ZAPŮSOBIL PRVNÍ ROK NA GYMNÁZIU?

Tento rok byl určitě v mnoha ohledech, pro mě jako primána jiný, než byl třeba pro primány minulý rok, a proto mi připadá dobré shrnout, jak na mě celkově tento rok působil.

Na začátku jsme byli krátkou dobu ve škole. Prostory gymnázia se mi velmi líbily, ale připadal jsem si v ní jako mravec, protože škola, na kterou jsem chodil dříve, byla o hodně menší. Dále jsem zde viděl i něco o čem jsem mohl na naší staré škole jenom snít: Bufet. Bufet (pekárnu) jsem si za tu dobu velmi oblíbil a nosil jsem v peněžence vždycky aspoň nějaké peníze, kdybych měl o nějaké přestávce na něco chuť.

Postupně jsme začali poznávat i sympatické a vstřícné profesory a profesorky. Ale..... pak se stalo něco nečekaného. Škola byla zavřena a my jsme se začali učit z domova pomocí MS Teamsů. Ze začátku jsme se bohužel skoro nic nenaučili, stali jsme se mezi kantory pověstnými pro technické problémy. Tím pádem jsme se často pro snahu pomoci ostatním skoro k učivu nedostali. Další problém byl ten, že za den jsme měli třeba jen 2 nebo 3 hodiny a mnoho předmětů fungovalo jen přes zadání a nám tak chyběl výklad k učivu, který bychom ve škole dostali. Ale i tak jsme si cca po 2 týdnech na Teams zvykli a výuka už byla celkově lepší.

Online výuka neměla jen nevýhody. Mohli jsme například později vstávat (teda pokud nejste naučení, jako já, vstávat v 6:00 bez budíku po celý týden). Také některé testy byly snadnější než ve škole, např. různé „poznávačky“ z biologie, byly na monitoru zřetelnější než na plátně ve škole a kdybych přemýšlel déle, tak bych toho určitě napsal k výhodám i více.

Sice jsme se ve škole moc nepoznali, ale i tak jsme si mezi hodinami volali nebo jsme si psali, a i přes tyto komplikace jsme si našli cestu a vybudovali kamarádské vztahy.

Celkově mi tento rok přišel dobře zvládnutý a jsem i trochu rád, že jsem tohle podstoupil, protože již vím, že učit se z domova přes počítač není vůbec tak dobré, jako ve třídě, kde mohu s kamarády i učiteli komunikovat, nejen se zapnutým mikrofonem...

JE TO TADY!

O pár dní později nás čekala reportáž druhá, tentokrát do TV Polar. Obojí natáčení bylo velmi vzrušující, dělalo nám radost šířit projekt mezi lidi mimo naši školu a naše známé. Nejvíce jsme se pobavili u pokynu „chovejte se přirozeně“, protože se naše herecké výkony dosti lišily od toho, jak vypadalo naše „přirozeno“.

Pokud byste o knížku sami měli zájem v tištěné podobě, najdejte ji u pana školníka, stejně jako kasičku na příspěvky škole, jež nám proplatila tisk knih. Elektronická podoba se nachází na stránkách školy, stejně tak jako pracovní listy, které jsou určeny k výuce anglického jazyka.

Jsmo moc vděční za veškerou podporu a chválu, které se nám dostává. My jsme hlavně spokojeni, že si knížka našla ty správné čtenáře a doufáme, že osloví

Po více než roce vychází kniha studentů MGO Timeless and Other Stories. Uff. Jako členka kreativního týmu pro tvorbu knížky si připadám, jako kdybychom právě porodili dítě. Máme velikou radost z finálního výsledku a hlavně ze zájmu čtenářů. V minulém čísle jsem více psala o prvních myšlenkách napsat knihu a začátkách, tentokrát bych se podělila o finální fázi vývoje.

Čtvrtek 20. květen pro nás byl velikým dnem. Jeli jsme si totiž do tiskárny pro naši knížku ve fyzické podobě. Dokonce nás při čekání a vyzvedávání natočila Česká televize, ve které se objevila reportáž o našem počínu. Z výtisků jsme byli unešení, vypadaly ještě lépe než na počítači, pochvalovali jsme si barvy obálky a ilustrace, které vyšly podle našich představ.

DOMINIK FERI

Kvůli koronaviru a tomu, že snad každý z nás používá sociální sítě, jsme se všichni začátkem pandemie seznámili s poslancem parlamentu České republiky, Dominikem Ferim, který srozumitelněji prezentoval politiku pro mladší generace.

Feri byl velmi oblíbený mezi lidmi, například za své názory, které se nebál projevit. Před pár dny se však proti němu začala objevovat obvinění spojená se sexuálním obtěžováním a znásilňováním. Kvůli těmto obviněním rezignoval a odešel z poslanecké sněmovny, nechtěl totiž, aby nějak ovlivnila její postavení. Bývalý poslanec tvrdí, že obvinění jsou falešná a pokud bude obvinění přibývat a nějak to ublíží lidem kolem něj, bude to muset řešit soudní cestou.

Tento svůj „plán“ však popřel popiskem pod jedním ze svých instagramových příspěvků, kde se omlouval za své nevhodné chování v mladším věku. Je možné, že tím myslel něco jiného, než zneužívání žen proti jejich vůli, ale proč by to tedy vypouštěl a omlouval se za to na sociálních sítích v pro něj tak těžké době?

Další zvláštní věcí, která nám může přijít podezřelá vzhledem k situaci, je jeho výlet do Itálie. Může jít jen o plánovanou dovolenou, kterou každý z nás čas od času potřebuje, avšak spousta lidí se domnívá, že jde o jakýsi útěk a ukrýt do doby, než se zde v našich zemích vše uklidní.

Nikdo, kromě Feriho a samotných žen, neví, jestli jsou všechna obvinění pravdivá, ale vzhledem k průměrnému počtu obtěžovaných žen se nedá zpochybnit, že většina z obětí byla skutečně někým obtěžována. Byl to však náš bývalý poslanec parlamentu? To se snad brzy dozvíme.

CHEVROLET CORVETTE C5

Článek pro toto číslo bude takové malé zpátky do minulosti. Pár odstavců o Corvettě už tudy jednou prolétlo, protentokrát se ale budeme věnovat jednomu z mých oblíbených modelů Corvettky, a to C5 cabriu z roku 1998.

Blíží se nám léto a na mysl mi opět jako každý rok přichází taková ta sentimentální idylka snad každého řidiče (i neřidiče :D) a milovníka aut. Stažená střecha, z repráků vyřvávající nějaká pořádná pecka, v držáku plechovka se studeným, samozřejmě nealkoholickým, nápojem a vrnící pořádný motor pod kapotou. Komu by se to nelíbilo?

Takovou idylickou chvílku by skvěle doplnil tento automobil, který celkově vylepšil image amerického sportáku. Se svým (pro tuto řadu) novým motorem LS1 V8 s obsahem 5,7 litru (345 hp, do roku 2001 350 hp) by určitě krásně zvukově okrášlil hrající rádio a nepochybně i obličej pár mouchami, když se budeme bavit na téma rychlosti. C5 je velmi obstojně konkurenceschopná co se týče zrychlení. Se svými 4,5 sekundami z 0 na 100 km/h se dá srovnávat s téměř všemi prémiovými sportovními vozy své doby, včetně Aston Martin DB7 Vantage nebo Ferrari 355. Svůj výkon totiž Corvette dohnala vysokým točivým momentem při nízkých otáčkách a lehké karoserii. Celohliníkový motor LS1 je určitě mnohem lehčí než jeho bimetalový (litina a hliník) předchůdce LT1 a dostává se nám tak navíc nižší kapoty. Na rozdíl od předcházející C4 má převodovku umístěnou vzadu, aby se zlepšila ovladatelnost vozu a také se tím perfektně vyrovnala váha předku a zadku 50 na 50. Na výběr bylo mezi šestistupňovým manuálem a automatem - čtyřstupňem.

Chevrolet Corvette C5 z roku 1998

CHEVROLET CORVETTE C5

Když se přesuneme ke vzhledové stránce tohoto automobilu, dostáváme se do velmi kontroverzního tématu, které bylo vyprovokováno četnými japonskými znaky na tomto autě. Oproti předchůdci (C4) můžeme vidět zaoblenější křivky a charakteristicky nízký, elegantní a velmi aerodynamický tvar typický pro Corvette. U tohoto modelu byla také (kromě již výše zmíněného zrychlení) velmi opěvována jeho lehká a silná kola s velkými odvětrávanými brzdovými kotouči. Ve výbavě cabria byla nabízena pevná střecha, která při sundání musela být bohužel ponechána v garáži. Byla to také poslední generace Corvette používající vyskakující světla, tzv. mrkačky.

Le Mans edice

charakteristický hranatý zadek

I Corvette C5 měla své speciální edice, například speciální edice na oslavu 50 let od zahájení výroby Corvette, která nabídla speciální červenou barvu vozu nebo lakovaná hliníková kola. Za zmínku také určitě stojí Le Mans Commemorative Edition k modelovému roku 2004. V jeho balíčku byl obsažen speciální lak Le Mans Blue Metallic spolu s možností širokých barevných pruhů, břidlicový dvoubarevný kožený interiér a speciální pamětní znak. Milovníky detailu určitě potěší i výšívka na opěrce hlavy. V této edici bylo vyrobeno celkem 2025 kusů.

V případě zájmu o Chevy Corvette C5 byste ale museli sáhnout po již ojetém automobilu. Tato generace se totiž už 15 let nevyrábí, výroba byla ukončena v červenci roku 2004, a k dostání je tedy pouze na bazarech a aukcích.

C5 v kupé verzi

VÝLET DO CHOTĚBUZI

Předprázdninový čas přímo vybízí k cestování. Nechcete-li se vydávat ještě na daleké cesty (třeba proto, že šetříte peníze i síly na prázdniny) doporučuji navštívit Chotěbuz.

Chotěbuz je vesnice u Českého Těšína s 1 409 obyvateli. Dostanete se do ní buďto osobními vlaky (stojí ve stanicích Ostrava-Hlavní nádraží, Ostrava-Mariánské Hory, Ostrava-Vítkovice, Ostrava-Třebovice, Ostrava-Svinov, Ostrava-Kunčice, Ostrava-Bartovice - podle toho, kam to máte nejbližší), anebo jed'te rychlíkem z Ostravy Svinov (popř. z Hlavního nádraží) do Českého Těšína a z Českého Těšína pak osobním vlakem do Chotěbuzi. Chotěbuz se nachází kousek od polské hranice, proto se zde používá nejen čeština, ale i polština, čehož si můžete všimnout při hlášení stanice ve vlaku.

Asi 1 kilometr od vlakové stanice se nachází Rybí dům. Ve zdejších akváriích uvidíte např. amury, kapry, sumce, kárase nebo jesetery, ale to nejsou zdaleka všechny ryby. V Rybím domě se dá i ubytovat. Pokoje jsou zde jednolůžkové, dvojlůžkové, trojlůžkové, apartmány, využít lze i přistýlku. Ta je ale k mání jen do apartmánu. Ryby se zde dají i kupovat, třeba v období adventu si tady můžete koupit kapra :). Myslete však na to, že nemůžete platit kartou. Před Rybím domem se nachází dřevěné sochy, menší občerstvení a nádrž s vodou, ve které taky leccos plave :).

Václav Šindelář PB

Kousek od Rybího domu se je Archeopark v Chotěbuzi Podoboře. Archeopark symbolizuje repliku slovanského hradiska. Inspiruje se pozůstatky osídlení v době bronzové a době halštatské. Věděli jste, že se zde našly halštatské železné náramky, jejichž stáří je odhadováno na 750 – 550 př. n. l? Archeopark byl prohlášen kulturní památkou. Pro školy se zde koná i divadlo na nádvoří, lze vyzkoušet i střílení z luku, anebo si potězkat zbraně, popřípadě vyrobit keramické nádoby. Archeopark je vhodný jak pro první stupeň, tak i pro druhý stupeň základních škol a nižší ročníky víceletých gymnázií. Záleží na volbě prohlídkového okruhu. V zimě je nádvoří uzavřeno a prohlídky se konají jenom uvnitř, ale ani to není špatné. Zimní program nabízí psaní různými písmy, výrobu destičky na psaní, nebo psaní dobovými nástroji. Suvenýry a jiné věci si lze zakoupit v informačním centru. Od 11.5. 2021 je Archeopark opět otevřen.

Komu by to ještě bylo málo, může se podívat na místní zámek. Dostanete se k němu pěšky z Archeoparku. Je to 4,5 kilometru. Procházka není nijak náročná. Zámek Chotěbuz je kulturní památkou, avšak veřejnosti nepřístupnou. Byl postaven ve 13. století. V roce 1928 začal sloužit jako mateřská škola. Roku 1970 ho zachvátil požár, který zničil jeho velkou část. O opravu nebyl zájem a zámek začal chátrat.

U zámku stojí hláska, která byla postavena na přelomu 13. – 14. století a je také kulturní památkou. Věž je vysoká 10 metrů. V roce 2004 byla hláska zrekonstruována a na rozdíl od zámku je prohlídka možná.

V Chotěbuzi je krásně a rozhodně stojí za navštívení. Ať je léto, nebo zima. Máme to kousek, tak neváhejte a jed'te :).

Václav Šindelář PB

VÝLET DO MARIÁNSKÝCH LÁZNÍ

Mariánské Lázně jsou město v okrese Cheb v Karlovarském kraji. O místních léčivých pramenech se vědělo už ve středověku, ale toto lázeňské město vzniklo až na začátku 19. století, kdy byl postaven u Křížového pramene první zděný dům pro lázeňské hosty s názvem Zlatá koule. V současné době je zde na výběr z řady hotelů, penzionů a apartmánů. O letních sezonách je zde až 40 000 hostů. Nejlepší by bylo, kdybyste byli na dovolené někde poblíž a sem si zašli na jednodenní výlet, ale je možné jet i z Ostravy vlakem. Prochází tudy totiž hlavní železniční trať Cheb – Praha – Ostrava, po které jezdí pravidelně dvakrát denně rychlovlak Pendolino, tím se sem dostanete nejrychleji. V tomto případě by bylo lepší zde zůstat alespoň dva dny a zajistit si ubytování. Mně by se nejvíce líbil hotel Krakonoš, protože je v nádherné přírodě.

K symbolům Mariánských lázní patří Kolonáda Maxima Gorkého. Tato ozdobná stavba tvoří spolu s pavilonem Křížového pramene a pavilonem Rudolfova a Karolinina pramene hlavní lázeňskou promenádu. K ní patří i Zpívající fontána. Každou lichou hodinu hraje od 7 hodin známé skladby podle předem daného rozvrhu, například od Petra Hapky či Karla Gotta. Ve 21 a 22 hodin je scéna doplněna barevným osvětlením, na které má cenu si počkat. Při zvláštních příležitostech můžete slyšet např. skladbu Vltava od Bedřicha Smetany.

Během procházky mezi prameny, kterých je ve městě asi čtyřicet a v nejbližším okolí přes sto, stojí za navštívení park Boheminium, což je čtvrtý největší park miniatur v Evropě. Je zde mnoho malých modelů v měřítku 1:25. Každý rok je navíc připraveno přes

dvacet atraktivních akcí, jak pro děti, tak i pro dospělé.

Pokud máte rádi historii, navštivte Městské muzeum, kde je expozice o historii města doplňovaná každý měsíc o novou výstavu. Koho více láká příroda, projděte si naučnou stezku Kladská, což je jedno z nejkrásnějších míst na Chebsku, nebo si zajděte na rozhlednu Hamelika, kde se můžete pokochat úžasným výhledem.

Je tady i mnoho dalších zajímavých míst, které si můžete najít na webových stránkách města. Určitě ale nevynechejte Zpívající fontánu, je to opravdu velký zážitek.

Moc výlet doporučuji a doufám, že si ho užijete.

LOUČENÍ JE TĚŽKÉ

Tento školní rok byl velmi zvláštní a netradiční. Uběhl strašně rychle, a jak to na jeho konci bývá, museli jsme se rozloučit se třemi třídami maturantů. Jednu slunnou neděli jsme se sešly s Klárkou Vinklárkovou ze 4.A, zašly si do kavárny a rozvyprávěly se o všem, co se nám za posledních několik měsíců stalo.

Klárka je velmi pilná studentka, angažovala se v několika školních akcích, účastnila se soutěží a je mou šéfredaktorskou předchůdkyní. Chtěla by se věnovat medicíně, kterou bude studovat mimo Ostravu. V době našeho setkání ještě neproběhly zkoušky na vysokou školu, tím pádem se nejednalo o hlavní téma. Ovšem mě velmi zaujal z obou stran popsaný list velikosti A5, na kterém se nacházely jen „ty nejdůležitější informace“ k jednomu tématu.

Co maturita? Klárka mi popisovala vtipnou situaci, která nastala, když psala jako jediná didaktický test z francouzského jazyka. Bylo pro ni velmi jednoduché se držet pokynů neopisovat od ostatních nebo třídu nevyrušovat. Ústní zkoušky zvládla skvěle, prý ji mile překvapila jejich forma – jednalo se spíše o rozhovor než o mluvu, kde by musela vše říct sama.

Zeptala jsem se, jaká byla příprava v neobvyklých podmínkách. Klárka přiznala, že bylo těžší se učit bez častějšího dozoru učitelů, hodně musela spoléhat na sebe a svou zodpovědnost. Opuštění několika částí maturit tedy uvítala. Její hlavní rada byla nestresovat se. Maturita se nesmí brát na lehkou váhu, ale strach nic nevyřeší. Nejdůležitější je se začít včas a zvolna připravovat.

Nakonec mě zajímala její třída a jejich kolektiv. Ten je prý úžasný, je škoda, že neměli tolik příležitostí spolu trávit čas ve škole. Klárka si však našla ve třídě svou partu kamarádů, o které předpokládá, že ji bude doprovázet celý život. To považuje za velké štěstí. Celé společně strávené odpoledne jsme si náramně užily, jsem moc ráda, že jsme se mohly znovu vidět a doufám, že to nebylo naposledy.

Klárce moc děkuji za rozhovor a přeji jí mnoho úspěchů na nové škole a v nových životních situacích. Stejně tak všem maturantům přeji, aby byli spokojeni a odnesli si z Matičního gymnázia ty nejhezčí vzpomínky.

SHERLOCK HOLMES: SPOLEČENSTVO NĚMÝCH TVÁŘÍ

Muž ve slonovinově bílém obleku se nervózně podíval na kapesní hodinky. Jako vždy měl zpoždění. Povzdechl si a přitáhl kabát blíž k tělu. Úlisná šelma, která si nechávala říkat zima, se mu však stejně dostala až na kůži. Za hlasitého drkotání zubů se blížil ke svému cíli, když mu podjela noha na naleštěném ledu a spadnul, zatímco za sebou uslyšel smích. Vypustil z úst nepřetržitý proud nadávek, zvedl se, ale než se stačil podívat, kdo se mu vysmívá, mu srdcem projela kulka.

Bytem se ozývalo omračující pištění houslí. John se pomalu vysoukal z postele, zacpal si obě uši a vběhl do obývacího pokoje. Před oknem spatřil Sherlocka, který se zřejmě snažil hrát Bacha, housle ale zněly, jako by to měla být jejich poslední píseň. „Co to vyvádíš?!" zakřičel ve snaze přehlušit to příšerné kvílení.

Sherlock se leknul a k Johnově úlevě odložil smyčec od houslí. „Za chvíli přijde Lestrade, chci vypadat, jako že nad něčím přemýšlím!" odvětil, jako by to byla samozřejmost.

Chystal se opět začít hrát, John to však nehodlal dále poslouchat. „Jak víš, že přijde Lestrade?"

„Jednoduše, všímám si. Vždycky, když má přijít Lestrade, mlha se rozptýlí, aby náhodou nezabloudil."

„Sherlocku, je pět ráno a mě tvoje urážlivé vtipy opravdu nezajímají," vyjel po něm John. Unaveně se svezl do křesla a promnul si ospalé oči.

Sherlock povytáhl obočí a posadil se naproti němu. „Prosím tě, Lestrade by nevyřešil zločin, ani kdyby ho sám spáchal," vyhrkl zrovna ve chvíli, kdy se otevřeli dveře. Z chodby vykoukla známá šedivá hlava. „Ale ne, kdo nás to přišel navštívit!" vykřikl Sherlock a radostně zakmital smyčcem ve vzduchu. „Zrovna jsem skládal novou symfonii, nechcete si ji poslechnout?"

„Ne!" odpověděli John s Lestradem zároveň.

„Máte pravdu, zahraju vám svůj nový majstrštyk až bude hotový. Tak co Vás k nám přivádí v tak brzkou ranní hodinu?"

Lestrade vstoupil do bytu a položil na klavír složku. John se Sherlockem se k ní hladově vrhli. Přetahovali se o ní jako dvě malé děti, až se tenký papír roztrhnul a fotky vypadli na zem. „Ale no tak, kluci," uklidňoval je Lestrade, zatímco si sedali na zem a pokoušeli se sesbírat co nejvíc fotek pro sebe, „koukněte se oba, jen si dejte pozor, ať je nepotrháte, nechci se zase vracet do drogerie a tisknout nové. Není příjemné, když vás u toho pozorují děcka. Zvláště pokud se do toho vloží jejich matky, kterým pak musíte vysvětlit, že nemá cenu volat policii, když jste sám od policie."

„A co takhle vytáhnout odznak, šerife?" prohodil Sherlock, zatímco se snažil vylovit fotku zpod klavíru.

Lestrade si položil ruku na čelo a zavřel oči. „To bych ho nesměl zapomenout na nočním stolku."

„Myslel jsem, že si můžete fotky vytisknout na stanici," promluvil John.

„To sice ano, ale Anderson si chtěl vytisknout fotky z narozeninové oslavy a sekl se mu tam papír. Už zase." Sherlock už chtěl vypustit z úst něco ne zrovna lichotivého na Andersonovu adresu, Lestrade ho však předběhl: „Dost tlachání. Včera večer se stala další vražda a je až nápadně podobná té před týdnem."

SHERLOCK HOLMES: SPOLEČENSTVO NĚMÝCH TVÁŘÍ

„Jak to?“ zeptal se John, který se rozhodl chovat jako dospělý a rozložil fotky po nízkém dřevěném stolku.

„Snad si nemyslíš, že se všichni vrazi dohodli, že budou svým obětem vyřezávat jazyk?“ odvětil Sherlock, který si nehodlal nechat ujít jakoukoliv příležitost rýpnout do Johna. Ten po něm vrhl vražedný pohled, Sherlock se na něj zazubil a zamával mu hrstí fotek z místa činu před obličejem. John mu je vytrhl a položil na stůl vedle ostatních. Všichni tři si klekli na kolena a shlíželi na obrázky. Kdyby prázdná pohovka uměla umluvit, došla by jí slova.

Lestrade pokýval hlavou. „Máme tady sériového vraha. Doufám, že máte radost, hoši.“ Ukázal na fotku muže ve slonovinovém obleku, který ležel břichem dolů v louži červeného sněhu na chodníku. Hlavu měl pootočenou doleva. „Jonathan Carter, 68 let, dříve pracoval jako právník. Přesná rána do srdce. Šel navštívit svého přítele, nikdy však nedorazil.“ Sherlock si posunul fotku k sobě a přejížděl ji soustředěným pohledem. „Minulý týden to byl Aaron Johnson, 72 let, dříve úředník. Střelná rána do hlavy, zemřel na vnitřní krvácení. Poslali jsme kulku na balistiku, ale zatím nemáme výsledek. Ti dva muži se nikdy předtím nepotkali, neměli uložená svá čísla, ani neznali stejné lidi. Bydleli skoro na opačných stranách Londýna. Oběti spojuje je pouze to, že jim chybí jazyk.“

„Prozatím.“ Sherlock se zamyšleně poškrábal na bradě. „Chtěl bych vidět těla, musí být vážně skvělá.“

Molly Hooperová otevřela černý pytel. „Jonathan Carter.“ Přesunula se k vedlejším lůžku a rozepla druhý pytel. „A Aaron Johnson.“ Sherlock si natáhl gumové rukavice a opatrně otevřel mužům ústa. Jazyk byl uříznut u kořene se skoro až lékařskou přesností. „Nejsem si jistá, jestli je to důležité, ale všimla jsem si tohoto.“ Molly obrátila Jonathanovu ruku, nad dlaní měl vyteťovaný drobný obrazec složený z čar. „Pan Johnson má podobnou na chodidle.“

Sherlock po tetování přešel špičkou prstu. Zamyšleně nakrčil čelo. „Výborně, Molly,“ poznamenal. Vytáhl z kapsy mobil a pořídil pár rychlých snímků. „Sice ne tak dobře jako já, ale všichni nemůžeme být geniové, že Johne?“

Odpověď však nedostal. Molly se nervózně zasmála. „John tady není, odešel pro výsledky z balistiky.“

„Kdy?“

„Asi před půl hodinkou. Říkal ti to. Za deset minut se máte potkat před budovou.“

Sherlock se nechápavě zamračil. „Vážně? Tak to bych měl svým zadem hodit, pokud chceme u vraždy pochodit.“

„Kulky pocházejí ze stejné zbraně. Zřejmě měl nasazený tlumič, nikdo si nestěžoval na výstřely,“ řekl John místo pozdravu.

„Přesně jak jsem očekával.“ Sherlock vylovil z kapsy kabátu telefon a ukázal Johnovi fotky, které pořídil u Molly. „Co mi můžeš říct o tomto?“

Pokrčil rameny. „Je to nějaké tetování.“

Sherlock si povzdechl. „Ach Johne, jako vždy se díváš, ale nevidíš. Staré tetování, barva je vybledlá. Nebude od profesionála, linky nejsou rovné. Proč by si ho nechali vytetovat? Zřejmě mělo velký význam. Tito muži byli bohatí a úspěšní, takový lidi si nenechají jen tak poskvřnit tělo zdánlivě nesmyslnou soustavou čar.“

SHERLOCK HOLMES: SPOLEČENSTVO NĚMÝCH TVÁŘÍ

„Třeba ho mají z doby, kdy ještě nebyli bohatí a úspěšní,“ doplnil John.

„No výborně, konečně se chytáš. Ale to nejdůležitější jsi ještě nezminil. Molly si myslí, že ta tetování jsou podobná, jsou však naprosto identická. Obě jsou vybledlá a křivá, tudíž dělaná ve stejný čas stejným člověkem. Co to indikuje, Johne?“

„Že se dříve znali,“ vydechl John.

„Přesně tak. Nejspíš byli dobří přátelé, když mají identická tetování. Každý z nich chodil na jiné školy, žil na jiném místě a pracoval v jiném oboru. Kde se teda mohli poznat, Johne? Kde může vzniknout tak silné přátelství, že je zpečetěno stejným tetováním?“

„Na vojně!“ vykřikl John tak nahlas, až vyplašil všechny holuby. „Sherlocku, ty jsi geniální.“

Sherlock na něj mrknul. „Já vím.“

Z vonných tyčinek stoupal těžký dým, který se lenivě rozléval místností a naplňoval ji nasládlým kouřem. „Proč každé naše vyšetřování končí tady?“ zeptal se John a štitivě se otrásl. Seděli se Sherlockem na nízké hnědé pohovce nasáklé kouřem a čekali, až si „Velká čarodějka Sandra“ vyčistí své kouzelné krystaly, tedy vymáchá pár kamenů ve vodě.

„Myslel jsem, že se ti tu líbí. Ty krysí ocasy na stěně vypadají velmi dekorativně. A snad bys nechtěl chodit do hospody s ostatními policisty, když ti Sandra vždy uvaří tak dobrý čaj.“

John se k němu otočil čelem a zabodl do něj ukazováček. „Naposledy, Sherlocku, nebudu pít žádný čaj, po kterém se po třech probudím vedle poblité postele s vygumovanou hlavou, rozumíš?!“

Sherlock se zatvářil ublíženě. „Dobře, já si dám i za tebe. A ty zvrátky byly moje. Navíc, Sandra by nám mohla pomoci s identifikací toho tetování.“

John se zasmál. „Jak? Použije svou křišťálovou kouli?“ Posměšně zamával rukama ve vzduchu.

„Křišťálovou kouli nemám, raději věštím z run,“ prohodil melodický hlas ode dveří. Vysoká postava se opírala o futra. Její zlaté náramky a náhrdelníky v mdlém světle svíček kovově zářily. John leknutím nadskočil. Sandra se usmála a odhalila tím mezeru po levém špičáku. „Sherlocku, ráda tě zase vidím. Co tě přivádí do mého domu?“ Posadila se do křesla naproti nim, takže je odděloval jen nízký televizní stolek, což Johnovi nedodávalo moc dobrý pocit. Položila před ně dva hrníčky s hustou černou tekutinou.

„Přišli jsme tě poprosit o radu.“ Posunul k ní po stole telefon. Sandra jej zvedla a prohlédla si snímky. John si všiml, jak se jí zorničky rozšířily a sevřela telefon v prstech zakončených obludně dlouhými nehty silněji. „Poznáváš to?“

Přikývla. „Runa wyn. Znamení pro skupinovou mysl.“ Sebrala ze stolu kámen se stejným znakem. John lehce povytáhl obočí, jelikož se na kámen ani nepodívala, jako kdyby si byla naprosto jistá, že je to ten správný, i když ležel mezi dvaceti dalšími. Zatímco byl John zabraný do pozorování kamene, hodil do sebe Sherlock obsah jednoho hrníčku. „Pokud si je vytetuje skupina lidí, spojí tím svou energii. Je to silná runa, musí se požívat rozumně. Pokud jeden jedinec naruší skupinovou energii, má to vliv na všechny lidi ve skupině.“

„V jakém smyslu?“ zeptal se John.

SHERLOCK HOLMES: SPOLEČENSTVO NĚMÝCH TVÁŘÍ

„Mnoha způsoby. Někdo ze skupiny se může uchýlit až k...“

„Vraždě,“ dořekl John. Sherlock do sebe obrátil druhý nápoj a zašklebil se. Čarodějka přikývla. „Ano, jedinec může narušitele skupinové energie zabít. Ale nestává se to moc často, jelikož jsou si tito lidé většinou velmi blízcí.“

„Děkujeme, Sandro, moc jsi nám pomohla. Už budeme muset jít,“ promluvil z ničeho nic Sherlock. John sebou trhnul, jako by úplně zapomněl, že tu s nimi sedí. Není ani divu, když za celou dobu nevypustil z úst žádnou jedovatou poznámku. Sherlock vstal se vydal se k hlavním dveřím, s Johnem v těsném závěsu. Vyšli na ulici a konečně se nadechli čistého vzduchu. Sandra za nimi bez rozloučení zabouchla. „Takže si to zopakujeme – máme tady skupinu lidí, kteří se znají z vojny a mají stejné tetování. Dva z nich udělali něco, co se nelíbilo třetímu, a tak se je rozhodl zabít. Hledáme někoho se stejným tetováním, který Cartera a Johnsona potkal na vojně.“

John pokýval hlavou. „To by sedělo, vzhledem k tomu s jakou přesností trefil srdce.“

„Nejspíš to bude vojenský lékař, jelikož jazyk vyřízl velmi přesně. Ano, ano, ano!“ Sherlock radostně poskočil. Vytukal do mobilu Lestradovo číslo. „Potřebujeme zjistit, s kým Carter a Johnson sloužili na vojně,“ vyhrkl.

„Ukázalo se, že si pan Johnson, Carter a jejich vrah Edward Lewis nebyli tak vzdálení. Každý týden totiž navštěvovali stejný anonymní klub paranoiků. Všichni tři však byli moc paranoidní na to, aby to řekli svým rodinám, natož lékařům. A pan Lewis si myslel, že Johnson s Carterem prozradili jeho ženě, že před ní chce utéct do Karibiku se všemi uspořenémi penězi, a tam začít nový život, jak jen to v osmdesáti lze. A tak vzal svou pistoli, nasadil tlumič a oba zabil. Policie ho chytila, zrovna když nastupoval do letadla. Svého činu lituje a jeho posledním přáním bylo, aby to nikdo neřekl jeho ženě. „Myslím si, že by si zasloužil domácí vězení,“ dopověděl Sherlock, zatímco co se bytem rozlévala vůně čaje.“

„Sice jsem se Vás ptala jen, jestli si dáte čaj, ale dobře,“ odvětila paní Hudsonová a drobnými kroky odcupitala zpět na chodbu.

„To už je pět?“ zeptal se Sherlock zmateně.

„Bylo, než jste otevřel pus,“ zavolala paní Hudsonová od schodů.

John vešel do obýváku s miskou čokoládových sušenek. „Víš, co pořád nechápu?“

„Předpokládám, že mnoho věcí,“ odvětil Sherlock, ale když se setkal s Johnovým naštvaným pohledem dodal, „ale to byla asi jen řečnická otázka, že?“

„Přesně tak, Sherlocku. Nechápu, proč si nechali vytetovat stejné tetování.“

„Asi ze stejného důvodu jako my.“

John zmateně nakrčil čelo. „Cože? My nemáme stejné tetování.“

Sherlock se usmál. „Pamatuješ si na ten den, kdy sis dal poprvé Sandřin čaj?“

Johnova tvář zrudla vzteky. „Sherlocku!“ zařval a vrhl se na něj.

Ilustrace od Adély Děrgelové, KVIA

LETNÍ KUCHYNĚ

Dnes si ukážeme, jak ohromit návštěvu dobrými letními pochoutkami. Já si například před vařením letních pochoutek představím barvy léta a pak se je snažím převést do svých kulinářských pokusů. Proto než si ukážeme, jak připravit letní mlisky, tak si představte léto a jeho barvy. Mně léto připomíná žlutou, růžovou a oranžovou barvu. Doufám že, vám taky, protože pochoutky, které si dnes připravíme budou přesně v těchto barvách. Nejdříve si ukážeme, jak připravit vynikající koktejl z banánů a jahod.

Na koktejl potřebujeme:

1l mléka

4-6 zralých banánů

20dkg zralých jahod

Vanilkový cukr (pravá vanilka, ne vanilin)

Mixér

Postup:

Nejprve do mixéru dáme 4-6 zralých banánů. Poté do mixéru dáme všechny jahody a pak zalijeme litrem mléka. Následně zapneme mixér a počkáme až se, suroviny smíchají a rozmixují. Až vše bude rozmixováno máme koktejl připraven. Do skleničky potom můžeme přidat brčko a špičkový koktejl máte hotový. Ideální je podávat vychlazený.

Pítí bychom měli, ale aby naše občerstvení bylo kompletní, potřebujeme ještě jídlo. K tomu nám výborně poslouží česnekové jednohubky.

Na jednohubky budeme potřebovat:

Cca 150g sýru gouda v celku

100g lučiny

3 stroužky česneku

Sůl

3 lžice majonézy

5 rohlíků

Příprava: Sýr gouda nejprve nastrouháme a pak nasypeme do misky, ve které pomazánku připravíme. Pak přidáme 3 lžice majonézy a lučinu. Nesmíme zapomenout na 3 stroužky česneku a dochutit solí. Pomazánku zamícháme. Pomazánku už máme připravenou, takže nakrájíme rohlíky na kolečka. Potom, co nakrájíme rohlíky na kolečka, je potřeba už připravenou pomazánkou. A máme hotovo. Doufám, že jste si užili letní občerstvení a na shledanou u dalšího vaření.

METEOREKORDY NA LYSÉ HOŘE

Minule jsme si povídali s Otakarem Šlofarem o meteorologické stanici a dnes bychom se mohli podívat na různé meteorologické rekordy na nejvyšší hoře moravskoslezských Beskyd, Lysé hoře.

Jak už víme, na Lysé hoře se měří teplota každý den a zapisuje do počítače. Den co den, měsíc co měsíc a rok co rok se tyto teploty průměrují, následně nám vyjde průměrná denní, měsíční nebo roční teplota vzduchu. V současnosti roční teplota čítá 3,0 °C. Musím zmínit i nejnižší průměrnou roční teplotu, která v roce 1902 sahala k bodu mrazu, tedy 0,4 °C, a naopak nejteplejší rok 2014, kdy teplota dosahovala 4,9° C. Že se vám to zdá málo? Díky poměrně velké nadmořské výšce jsou zde celoročně nižší teploty a delší zimní období. Nejmenší absolutní teplota vzduchu 9. 2. 1956 klesla až na -30,9 °C. Zato nejvyšší teplota, kterou kdy naměřili na Lysé, 8. srpna 2013 vystoupala na 29,5 °C.

Tropický den (nad 30 °C) se na Lysé zatím neuskutečnil, i když k jeho dosažení chybělo v roce 2013 pouhých 0,5 °C. Avšak tropická noc, kdy teplota vzduchu v noci neklesne pod 20 °C, se udála jednou.

Samozřejmě se započítávají srážky. To znamená, kolik milimetrů vody naprší na jeden metr čtvereční. Lysá hora patří k těm nejdeštivějším místům v České republice. To už se dá vyvodit z počtu dnů v roce, při kterých prší nebo sněží – 211. Nejvíce srážkových dní bývá v lednu (21) a nejméně v září a říjnu (15). Nejdeštivější byl měsíc červenec v roce 1997, kdy napršelo neuvěřitelných 811,5 mm (na m²), jelikož v té době v důsledku dlouhotrvajících srážek docházelo k povodním, které zasáhly nejvíce na Moravu a Slezsko.

METEOREKORDY NA LYSÉ HOŘE

Také ten nejdeštivější den, který kdy meteorologové zaznamenali, byl 6. červenec 1997. Ten den spadalo 233,8 mm srážek! (průměrná srážková hodnota měsíce července)

Jako malý jsem byl vždy moc rád, když napadl sníh. Pamatuji si, že jsme kdysi dávno naměřili na naší zahradě sněhovou pokrývku ve výši 1,5 metru. To však zdaleka není tolik, co nasněžilo za zimní sezónu na přelomu roku 1910/11 na Lysé hoře. Bylo to neuvěřitelných 491 cm! Dokážete si to představit? Do této závěje sněhu by se například schovali tři 160 cm vysokí lidé, kteří by si stáli navzájem na hlavě. Taký průměry počtu dnů, přes které sněží, se pohybují okolo 108 dnů, a doba, ve které zůstane sníh ležet na zemi s výškou minimálně 1 cm, stoupá na 166 dnů.

„Plha se hlásí!“ „Tak co potřebujete, Mlho?“ Tato věta z filmu Marečku, podejte mi pero se mi vybaví vždy, když uslyším slovo mlha. Je to jev, který vzniká kondenzací vodních par a snižuje viditelnost pod jeden kilometr. Nahoře se mlha vyskytuje průměrně 269 dnů v roce. Nejvíce v prosinci (26 dnů) a nejméně v srpnu (19 dnů).

KANADSKÁ KOLONIE

RIGA

Nebylo to tradiční mistrovství světa, z důvodu dlouhé a náročné sezóny v bublině NHL přiletělo ze zámoří do Rigy snad i více omluvenek než hokejistů, a šanci prosadit se tak dostalo spoustu hráčů z Evropy. Filip Pešán, trenér českého národního týmu, měl ale štěstí. Reprezentovat neodmítli Jakub Vrána, Dominik Kubalík nebo Filip Hronek, tedy hvězdy, o kterých se třeba Švédům nebo Finům mohlo letos jen pozdávát. Jasný favorit na zlato ale nebyl před turnajem znám, rozdíl kvalit mezi týmy tento rok nevyzařoval nijak mohutně, a jestli měla Česká republika v posledních několika letech reálnou šanci zvítězit na světovém šampionátu, bylo to právě teď, v Rize.

I přes řidší zastoupení hráčů z Ameriky se bylo na co koukat. Velmi nečekané bylo vítězství domácích Lotyšů nad Kanadou nebo švédská blamáž s Dány a Bělorusy, a když pak Kazachstán zdolal Finsko, znělo to jako hodně nepovedený vtip. A to ani nemluvíme o zápase Slovensko – Rusko, nebo o německé výhře nad kolébkou hokeje, a co teprve senzační výhra Velké Británie proti Bělorusku? Ano, o kuriozní zápasy nebylo nouze, ale i když byl turnaj z počátku nemálo rozjařený, do čtvrtfinále postoupila

poměrně očekávaná osmička. Tedy až na případ jménem Švédsko, kterému se poprvé v historii nepovedlo probojovat do vyřazovací fáze. Je pravda, že i jejich tým byl zcela jinou galerií, než kterou vidáváme obvykle, ale tato výmluva pramálo zmírnila ostudu severské země.

Skupina A, ve které hráli i Češi, jakoby byla zakletá. Všechna ta postupová matematika, kterou si lámal hlavu ne jeden fanoušek vyšla vniveč, jakmile přišlo na řadu play-off. První Rusko, druhé Švýcarsko, třetí Česká republika a čtvrté Slovensko, všichni si vylámali zuby na soupeřích z druhého břehu, skupiny B. Naši hokejisté nedovedli projít přes obhájce titulu z Finska. Defenzivní taktika a pro publikum nepříliš zajímavý projev Suomi nám sice dovolil soupeře přestřílet, ale gól jsme nedali...prohra 0:1. To znamená osmý rok za sebou bez medaile, desátý bez zlaté.

Jelikož potom Kanadčané v semifinále porazili USA, a Finsko zdolalo Německo, mohli jsme vidět reprízu posledního finále z Bratislavy.

Jen s malým rozdílem, místo špičkových hráčů jako je Mark Stone, Jonathan Marchessault nebo Sean Couturier, reprezentovali javorové listy spíše druhořadí hokejisté.

Zato Finové přiletěli do Lotyšska s podobně bezhvězdným týmem jako před dvěma lety. A trochu paradoxně, tento výrazně slabší zámořský kádr napodruhé nedovedli překonat. Kanada po výhře 3:2 po prodloužení získala své 27. zlato. Tým, který vstoupil do soutěže třemi porážkami, který zvládl postoupit až díky vzájemnému zápasu s Kazachstánem, a který byl předčasně všemi odepisován, nakonec dosednul na příčku nejvyšší.

A na závěr už jen malé dovysvětlení ruského kolapsu ve čtvrtfinálovém utkání. Hokejový trenér Andrej Nazarov, znám například svým útokem hokejkou na diváky, si postěžoval na česko-švédské rozhodčí, kteří řídili rozhodující zápas s Kanadou. „Jak se Švédové mohli dostat do našeho čtvrtfinále? Je jasné, že byli odhodláni pomstít se Rusku za hanebný odchod jejich národního týmu.“ zněl jeho protest. „Češi (rozhodčí) zjevně celý zápas snili o tom, že Petrov a Boširov vyjždějí na led v ruských dresech a naši kluci se nesnaží o útok na kanadskou bránu, ale o další muniční sklad.“

Takže se těšme zase za rok, tentokrát ve Finsku...

PSÍ EVOLUCE

aneb jak to doopravdy (ne)bylo

Je vaše nejoblíbenější zvíře pes? A zajímalo by vás, jak se sem dostal? Zde si můžete přečíst mou teorii!

Kdysi dávno, ale to bylo hodně dávno, bylo pod vodou něco, co by se dalo pojmenovat pes. Říkejme mu ale rybopes, protože měl ploutve. Jen si tam tak plul a byl jediným tvorem ve vodě, takže nikdo, nebo chcete-li nic (lidé tehdy ještě nežili) nevědělo, že něco jako pes, vlastně rybopes, existuje.

Našemu rybopsovi však za pár staletí bylo smutno, protože byl sám. Myslel si, že zná celý svět až do onoho ostudného, chci říct osudného dne, kdy jedno zvědavé zvíře, nebo spíš zvědavý zvířecí mutant, protože to bylo něco, jako zkříženina pštrosa, tuleň, fosy a hlemýžďe, ponořil svou tlapu do vody, jelikož tam viděl něco zajímavého: byl to náš rybopes. Rybopes si toho všiml a zjistil, že svět není jenom voda, ale je to něco i nad ní a chtěl se tam podívat.

A jestli chcete vědět co se stalo dál, tak je to myslím jasné: rybopes vylezl z vody ven...

Ukázala se oslnivá, ba dokonce oslepující záře, která jej na chvíli zcela oslepila. Sotva se však rozkoukal, začalo se mu špatně dýchat, dusil se a v duchu si pomyslel: „Tady, na té tvrdé vodě, se asi nedýchá žebra... zebra... žábra... jo, žábami. To není dobré!“ Nebylo to dobré. Najednou se ozval hrom a rybopes se rozkašlal... moment, to neznělo jako kašel, spíše jako haf haf. Jen co se rozkašlal, no... vlastně rozhafal, chcete-li rozštěkal, začal normálně dýchat. Musel to být zázrak. Byl tak šťastný, že má hlas a plíce, že se chtěl rozběhnout, nebo spíš rozplavat, ale nemohl, protože měl ploutve. Nevěděl, co má dělat. A navíc k němu běžel ten divný

zvířecí mutant. Jen co k němu doběhl, snědl ho. Cože? Ne, nesnědl, vzal ho jen do tlamy a ve svém doupěti ho vyplivl. Jeden druhému se zalíbili a tak tam náš rybopes zůstal a vše se od svého nového kamaráda naučil. Tento mutant se později stal dnešním vlkem. Mezitím si rybopsovi ploutve zvykly na chůzi a vyvinuly se z nich nohy a čím dál více se podobal tomu, kdo ho vychovával. Proto jsou pes a vlk dodnes tak podobní.

O dalších pár, no spíš o dalších 5 tisíciletí už pravého psa, jak jej známe dnes, našel člověk. Tito malí roztomilí tvorečkové člověka zaujali, a tak si jednoho vzal domů.

No... nebyl to krásný příběh? Nejsm si jistý, jestli byl pravdivý, ale to snad nevdí, ne?

RESIDENT EVIL VILLAGE

Vývojář: Capcom

Vydavatel: Capcom

Datum vydání: 7. 5. 2021

Platformy: PC, PlayStation 4, PlayStation 5, Xbox One, Xbox Series

Resident Evil Village byla bezpochyby má neočekávanější hra tohoto roku. Přestože jsem do této slavné série survival hororů naskočil teprve loni, během pár měsíců se mi povedlo dohrát všechny hlavní díly včetně důležitých spin-offů. Ohledně osmého dílu jsem měl po skvělé sedmičce velká očekávání. Ethan Winters se vrací jako hlavní postava, ale tentokrát je hra zasazena do rumunské vesnice. Už na první pohled osmička hodně připomíná RE4 a trochu jsem se bál, že si z tohoto dílu bude brát až moc. To se v podstatě potvrdilo, ale nakonec mi to ani trochu nevadilo. Už na začátek můžu říct, že jsem z této hry naprosto nadšený.

Děj se odehrává tři roky po událostech sedmého dílu. Ethan a Mia žijí klidný život v Evropě pod ochranou BSAA. Narodila se jim navíc dcera Rose. Hned na začátku hry se však všechno rychle zvrtné. Do domu vtrhne Chris Redfield, zabije Miu a unese Rose, Ethan má být převezen jinam, ale auto havaruje

a je tak nechán napospas vlkodlakům v titulní vesnici.

To, co se v úvodu stane, už jsme sice viděli v trailerech, ale upřímně jsem opravdu nečekal, že se vše semele takhle rychle. Zvláště, když si více lidí stěžovalo na pomalejší začátek, to mi tedy opravdu nepřišlo. Hra nabere od začátku hodně rychlé tempo, ale po úvodní hodině trochu zvolní.

To, že se Ethan vrátí jako hlavní postava, bylo fanoušky přijato poměrně rozporuplně. V sedmém díle prakticky žádný charakter neměl a po většinu doby mlčel, ale ve Village je vše úplně jinak. Capcom na tomto aspektu hodně zapracoval a Winters ve hře na vše reaguje, projevuje emoce a konečně má i delší dialogy. Ke konci hry s ním opravdu budete soucítit. Z původně nepříliš populární postavy se tak Ethan dostal mezi mé nejoblíbenější hrdiny celé série. Další důležitou postavou je pak Chris. Osobně jsem ho nikdy moc neměl rád, a to hlavně proto, že se od RE5 objevil v každém díle, ale opravdu mě překvapilo, co s ním RE8 udělali. Je vidět, že zestárl, je zkušenější, ale i přesto dělá chyby. Už to není ten dokonalý hrdina, který každého ochraňuje, což už jsme ostatně mohli vidět v DLC pro

Resident Evil 7 s názvem Not a Hero, ale tady je vše ještě víc rozvedeno.

Asi nejvíc mě už od prvního traileru zaujalo zasazení a rozhodně mě ve finální hře neklamalo. Na rozdíl od RE7, které se odehrává v jednom domě a jeho okolí, je mapa RE8 opravdu rozlehlá. Máme tu vesnici, která se zdánlivě zasekla v čase, nádherný hrad připomínající Spencerovo sídlo z prvního dílu, strašidelný dům, nebezpečné bažiny a v neposlední řadě Heisenbergovu továrnu. Každá lokace je unikátní a teď nemyslím pouze vzhled a atmosféru, ale také druhy nepřátel, což byl velký nedostatek předchozího dílu. V RE7 jsme kromě rodiny Bakerových narazili jenom na tzv. Molded. Je vidět, že si Capcom dal záležet na tom, aby byla v novém díle variabilita nepřátel mnohem větší. A to jsem ještě nezmínil souboje s bossy, které jsou naprosto výborné. Některé bych dokonce označil za jedny z nejlepších boss fightů v celé sérii.

RESIDENT EVIL VILLAGE

S nepřáteli samozřejmě souvisí také souborový systém. Víím, že mnohým lidem nesedl, ale osobně s ním žádný problém nemám a i na gamepadu se mi hra ovládala dobře. RE8 navíc nabízí podporu ovladače DualSense v podobě adaptivních triggerů a haptické odezvy. V demo-verzi se mi ani jeden z těchto aspektů nezdál příliš výrazný, ale ve finální hře musím zpracování adaptivních spouští opravdu pochválit. Čím těžší zbraň držíte v ruce, tím náročnější je zmáčknout levý trigger.

Arzenál zbraní je navíc poměrně velký, což mě opravdu překvapilo. Už jen z toho je vidět, že jde o mnohem akčnější hru než RE7 a je mi jasné, že to některým fanouškům může vadit. Pokud hledáte hru, ve které se budete neustále bát, tak RE8 pro vás není. Strašidelný je v podstatě jen úvod a ještě jedna lokace zhruba uprostřed hry, kde se musíte obejít kompletně beze zbraní.

Resident Evil Village se čtvrtým dílem neinspiruje jen akčnějším pojetím a zasazením, ale také inventářem, který funguje prakticky stejně. A právě ten je jedna z mých největších výtek. V podstatě ho nikdy nemusíte otevírat, ani jednou během

hraní se mi nestalo, že bych předměty musel nějak managovat, vždy jsem měl dostatek místa, a to je podle mě velká škoda. Osobně mám mnohem radši inventář z remaků či sedmého dílu.

Vzhledem k velkému inventáři tak chybí i pro sérii typický item box, protože postrádá smysl. Naopak se ale vrátil psací stroj, pomocí něhož si hru ukládáte. A když už je řeč o ukládání, musím zmínit bleskurychlé načítání, které je na konzoli PlayStation 5 prakticky instantní. Jen zmáčknete tlačítko a jste ve hře, už na vás nečeká ani načítací obrazovka.

Zpátky ale k hratelnosti. Náplní totiž samozřejmě není jen střelení, ale také průzkum lokací. Na rozdíl od sedmého dílu, který je značně lineární, jde zde spousta vedlejších míst, kam se můžete podívat a získat tím nejen další náboje či jiné předměty, ale také se dozvědět něco o historii vesnice. Rozhodně doporučuji číst všechny dokumenty, na které narazíte. Důležitým aspektem jsou pak také hádanky, kterých je poměrně hodně, za což jsem byl opravdu rád. Všechny byly přiměřeně náročné a hlavně zábavné. Stejně jako v RE4 je zde obchodník, u kterého můžete nakupovat náboje, recepty

na jejich výrobu, zbraně, lékárničky a další předměty. Vše nakupujete za měnu Lei, přičemž tyto peníze získáváte z padlých nepřátel či různých pokladů, které během hraní nacházíte. Dokonce si i můžete nechat uvařit tradiční místní pokrmy, jež vás posílí. Služby obchodníka budete využívat opravdu často, a proto jsem ocenil jeho originální design a vtipné hlášky, jedna z nich dokonce odkazuje na obchodníka ze čtvrtého dílu a takových pomrknutí je ve hře mnohem víc.

Musím se dotknout také vizuální stránky. Možná to tak na první pohled nevypadá, ale i od RE7 (které už tak vypadá velmi dobře) je to velmi znatelný pokrok. Hrál jsem na PlayStationu 5 bez ray tracingu a hra i tak vypadá naprosto úchvatně, zvláště v interiérech hradu. A takové animace obličejů jsou na vyloženě špičkové úrovni. Navíc vše běží naprosto plynule a nezaznamenal jsem propady FPS. Stejně kvalitní je pak audio design, který má Capcom na velmi dobré úrovni

RESIDENT EVIL VILLAGE

už několik posledních let. Prakticky jediné výhrady po audiovizuální stránce mám k některým cutscénám, které byly viděny z pohledu třetí osoby. Na mě nepůsobily ani zdaleka tak dobrým dojmem jako ty z first person pohledu. Dalším menším nedostatkem je pak občasné doskakování textur, ale to se dělo pouze v některých částech vesnice a je to výrazný krok kupředu oproti RE7, kde to byl mnohem větší problém.

Vrátím se ještě k příběhu, protože mi už od prvních ukázek bylo jasné, že se na něj vývojáři tentokrát opravdu soustředili. Resident Evil nikdy nebyl známý pro nějaké super komplexní příběhy, ale spíš pro zábavnou hratelnost. Pro tento díl to však neplatí. Příběh je napínavý a plný zvrátů. Jak už jsem psal, rozjede se rychle, ale postupně tempo zvolní. To je možná jediná škoda, protože na konci

hra na vás vše vychrlí moc rychle, jako by chtěl Capcom hru už co nejdřív utnout. Každopádně závěr byl velmi silný a emotivní, což se snad u žádného jiného dílu říct nedá.

Zmínit musím ještě herní dobu, která je poměrně slušná. Přimo ve hře jsem skončil na nějakých 8 hodinách, ale do tohoto času nejsou započítány cutscény, řešení puzzlů, smrti, čas strávený v inventáři a u obchodníka, takže výsledný čas určitě přesahoval 10 hodin. To je podle mě tak akorát. Osobně mám mnohem radši kratší hry, jež si zahraji znova, než stohodinové RPG, které mě po chvíli přestanou bavit. RE8 má stejně jako předchozí díly výbornou znovuhratelnost. Já jsem hru dohrál zatím čtyřikrát a v plánu mám ještě alespoň jeden průchod.

Na závěr bych se dotknul režimu Mercenaries, který se vám odemkne po dohrání příběhové části. Jde o arkádový mód

, který je čistě o střílení a fanoušci ho mohou znát už z předchozích dílů série. Zatím jsem zkoušel jenom část ve vesnici, ale musím říct, že jsem se dobře bavil. V průběhu hraní si vybíráte různé schopnosti, které předurčí, jakým stylem budete hrát. Každý průchod tak může být jiný. K dispozici je navíc stejně jako v příběhové části obchodník, u něhož si budete kupovat především nové zbraně. Hlavním cílem každého levelu je zabít daný počet nepřátel v časovém limitu a dostat se do cílové lokace. Nicméně důležitým aspektem jsou také různá komba, která vám zvyšují finální počet bodů.

Celkově se mi Resident Evil Village opravdu líbil a jasně se z této hry stal můj nejoblíbenější díl celé série. Až na urychlený konec a příliš velký inventář prakticky nemám výtky. Hra si bere to nejlepší ze všech dílů a je tady všechno, co si jen můžete přát. Výborná atmosféra, zábavný gameplay, nádherná grafika, skvělý audio design, různorodé prostředí, vysoká variabilita nepřátel a napínavý příběh. Tohle je zkrátka povinnost pro všechny fanoušky Resident Evilu a žánru survival hororů obecně.

PLUSY:

- ×Nádherná grafika
- ×Výborný audio design
- ×Veliká variabilita nepřátel
- ×Poutavý příběh a skvělý dabing
- ×Různorodé lokace a záporáci
- ×Bohatý arzenál
- ×Vyvážená kombinace akce a hororu

MÍNUSY:

- ×Příliš velký inventář
- ×Urychlené finále

HODNOCENÍ
10/10

DISTANČNÍ VÝUKA ANO ČI NE ?

Neuplynuly ani dva měsíce školního roku a museli jsme my žáci i naši učitelé přejít na distanční formu výuky. Přinesla mnoho nových a nezvyklých situací.

Při běžném vyučování nám škola určuje podobu celého dne. Už ráno vstáváme tak, abychom přišli včas. Zvonění nám ohlašuje zahájení a ukončení každé hodiny. Přestávky trávíme s kamarády jednak přípravou na další hodinu, ale taky povídáním. Je to náš čas, ve kterém jsme spolu. Během distanční výuky jsme o tento čas přišli.

Největší změna nás však čekala v hodinách. Mnohem rychleji pochopím učivo z výkladu učitele. Nic nenahradí přímý kontakt, atmosféru ve třídě, sdílení se spolužáky. Problémem distanční výuky také byly nejrůznější technické zádrhly, a tak část hodin narušovalo zjišťování, jestli se slyšíme, jestli jsme pořád přítomni, zda nám funguje mikrofon a podobně.

Na druhou stranu jsem se naučila hodně o práci s počítačem. Umím si sama vyhledávat informace, pracovat s výukovými programy.

Úskalím distančních hodin bylo pro mne dodržování režimu. Nerozptylovat se domácím prostředím, soustředit se, neodbíhat.

V období distanční výuky nebyla možnost trávit volný čas obvyklým způsobem a s kamarády. Bylo však dostatek času na zdokonalení se ve vaření a úklidu naší domácnosti. Nabytá technická zručnost mi pomohla v obsluhování technických robotů, používání vysavače. Takže zase jedno malé plus.

Celkově však dávám přednost normálnímu životu s normální výukou. Jsem ráda, že už zase chodím do školy.

STUDENTI V

Pojďme se vrátit do období pro většinu z nás nedávno skončeného, kdy jsme byli doma a užívali si „pracovní prázdniny“. Každý využíval volného času dle své volby. Pojďme se tedy ohlédnout za tím, jak to vypadalo u studentů v on-linu.

Všichni oslovení se jednohlasně shodli na jedné věci - a to byl čas. Všem online ušetřil velké množství času. Ať už to bylo absencí cestování do a ze školy, zde se to pohybuje od 2 minut po až 2 hodiny, nebo rychlostí zvládnutí probírané látky. Někteří ji zvládli rychleji, jiným to trvalo déle než ve škole a tím se dostáváme k první rozdílné odpovědi. Poněkud obtížnější bylo pochopení látky, převážně v technických předmětech (fyzika, matematika, chemie). Zde si ani já u sebe nedokážu vysvětlit, proč to ve škole pochopím hned a v online hodině mi to trvá dvakrát déle. Tímto zvláštním jevem se učení trochu zkomplikovalo. Možná to bude odváděním pozornosti telefonem, zprávami a k mému údivu i častými příjezdy kurýrů.

I důsledky on-linu jsou rozdílné. Někteří zapomněli, jak se vlastně učit. Takže stejnou látku se učí déle a občas i s horším výsledkem než předtím. Jiní si hlavu vyčistili a nyní se jim učí lépe a jde jim to, jak se říká, rychleji od ruky. Horší to je ale se zapamatováním si látky. Co si budeme povídat, ale to procento studentů, které se učilo průběžně je velmi malé. Problém nastal v okamžiku, kdy jsme se měli vracet do školy. Začalo připravování na testy a u některých i doplňování úkolů.

K závěru bych chtěl poděkovat všem našim profesorům, protože obavy ze závalu testů se u nás naštěstí nepotvrdily. Měli jsme maximálně jeden test denně, což je únosné množství. Vždy to ale může být méně J.

Teď můžeme jen doufat, že už se to nebude opakovat. A i když jsem si nemyslel, že to někdy řeknu, v té škole je to přeci jen lepší.

Celkově však dávám přednost normálnímu životu s normální výukou. Jsem ráda, že už zase chodím do školy.

4 TIPY, CO ČÍST V LÉTĚ

Léto je dost dlouhé a kvůli současné situaci se moc do zahraničí asi nedostaneme. Vypadá to, že strávíme hodně času doma a jak jinak „zabít“ čas než s dobrou knihou? Proto jsem si pro vás připravila hned 4 knihy, které bych asi nazvala oddychovými... minimálně pro mě.

Malé ženy - Luisa May Alcott

Žánr: historický, romantický

Začneme klasikou. Malé ženy jsou kniha americké autorky z konce devatenáctého století, Luisy May Alcott. Začala jsem ji číst z donucení, ale pak jsem se do ní začetla a opravdu mě bavila, ačkoli místy na mě byla možná moc sentimentální a postavy se podle mě někdy chovají přehnaně kající a dokonale. Samozřejmě chápu, bylo to někdy kolem roku 1860, 1870... ale stejně. Jinak je to velmi dobrá kniha. Navíc se dočkala i spousty filmových zpracování, z nichž za zmínku stojí ten z roku 2019 od režisérky Greta Gerwig.

Příběh vypráví o 4 sestřích. Starostlivé Meg, klukovské Jo, tiché Beth a rozmazlené Amy. Jejich otec je vojákem za války Severu proti Jihu, a tak žijí jen s maminkou v malém městečku poblíž Bostonu. Tam prožívají malicherné příhody, jako zabavené žužu a špinavá rukavička, ale i závažné problémy jako jsou chudoba a nebezpečná spála. Do toho všeho vyrůstají a z nevinných dívek se stávají „malými ženami.“ Děj je inspirován životem autorky.

Zlodějský tanec- Mary E. Pearson

Žánr: fantasy, dobrodružný

Tuto knihu jsem četla minulé léto. Úplně jsem na ni zapomněla. Jenže pak jsem přemýšlela o četbě na léto a zamyslela jsem se, co jsem minulé léto četla... a tak jsem si vybavila právě ji. Popravdě... moc jsem si ji nepamatovala.

SAOIRSE EMMA FLORENCE ELIZA LAURA TIMOTHÉE AND MERYL
RONAN WATSON PUGH SCANLEN DERN CHALAMET STREEP

LITTLE WOMEN

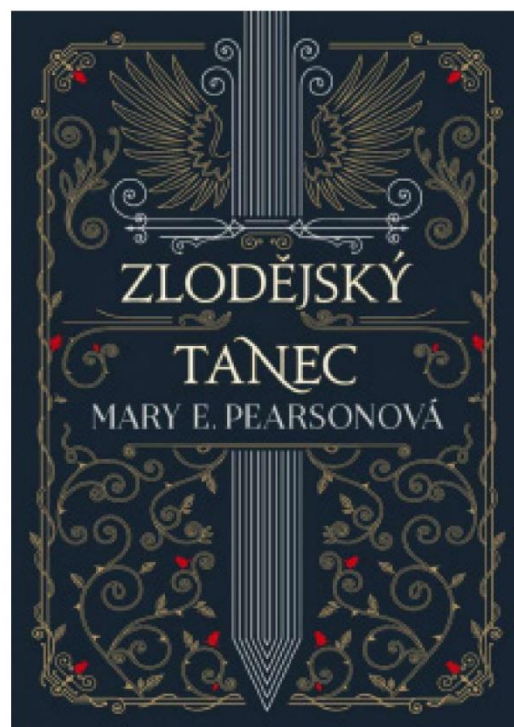
FROM GRETA GERWIG
THE WRITER AND DIRECTOR OF LADY BIRD

4 TIPY, CO ČÍST V LÉTĚ

la, takže se přiznám, musela jsem si hledat podrobný děj a jména některých postav, no. Nakonec jsem navíc zjistila, že je to celé propojené s příběhem její jiné knižní trilogie, Kroniky Pozůstalých. O těch plánuji psát článek, jakmile je dočtu (jsem u druhého dílu, ještě to chvíli potrvá).

Když zemře král Ballangerovy říše, jeho syn Jase se stává novým vládcem. Okolní země však jeho panování neuznávají. V tom se však objevuje mladá královna daleké země (tady se příběh napojuje na Kroniky pozůstalých), která je ochotna vše změnit... Na tajnou misi vyšle členku své elitní gardy, bývalou vyhlášenou zlodějku Kazi. Ta má dopadnout zrádce, jenž se v Jasově zemi ukrývá. Jakmile ale Jase opravdu potká, vše se jí vymkne z rukou a oba jsou vrženi do víru událostí, jež nemohou ovlivnit.

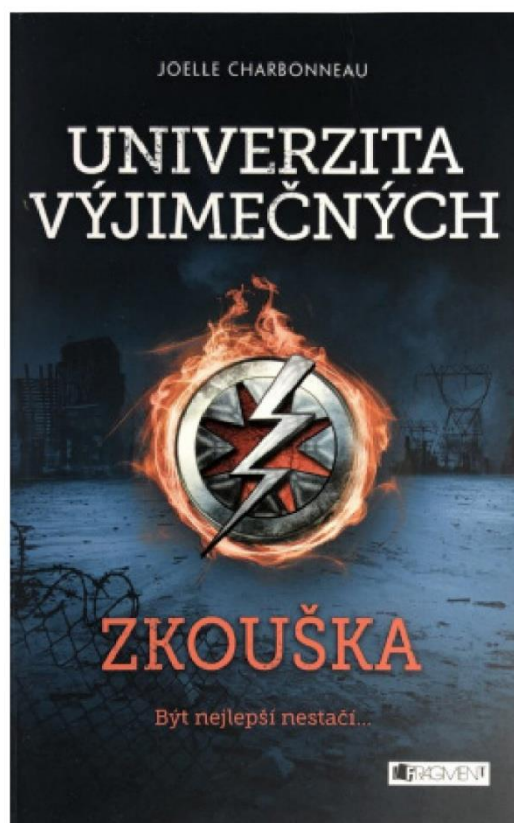
Univerzita výjimečných -

Joelle Charbonneau

Žánr: sci-fi, dobrodružný

O této knize jsem dokonce chtěla psát samostatný článek, ale vždycky se našlo něco zajímavějšího, a tak jsem to odkládala a odkládala...až nakonec jsem se rozhodla, že ji prostě dám do tohoto článku a bude to. Neřeknu, že je to špatná kniha, jen jsem ji četla tak v lednu a pak už se mi nechtělo vracet, chápeme se. Možná že bych zrovna tuto knihu neoznačila jako „oddychovou“, ale jako ideální knihu na léto určitě.

Cia právě ukončila střední školu a napjatě očekává, jestli bude vybrána do celostátního programu pro nejnadanější studenty. Pouze oni totiž mohou studovat na univerzitě v Tosu a pomáhat obnovit válkou zničenou zemi. Musí však obstát v testování, kterým projdou

4 TIPY, CO ČÍST V LÉTĚ

jen ti opravdu výjimeční. Ona tu šanci dostane. Těsně před odjezdem se jí otec svěří s útržky děsivých vzpomínek, které má na testování on. Radost z úspěchu vystřídají strach a nejistota. Začíná tušit, že ji čeká tvrdá zkouška, ve které nepůjde jen o znalosti, ale i o to dobře se rozhodovat a správně odhadnout lidi. Hlavou jí víří pochybnosti, zda rozhodnutí vydat se do Tosu bylo správné a zda se ještě někdy vrátí domů...

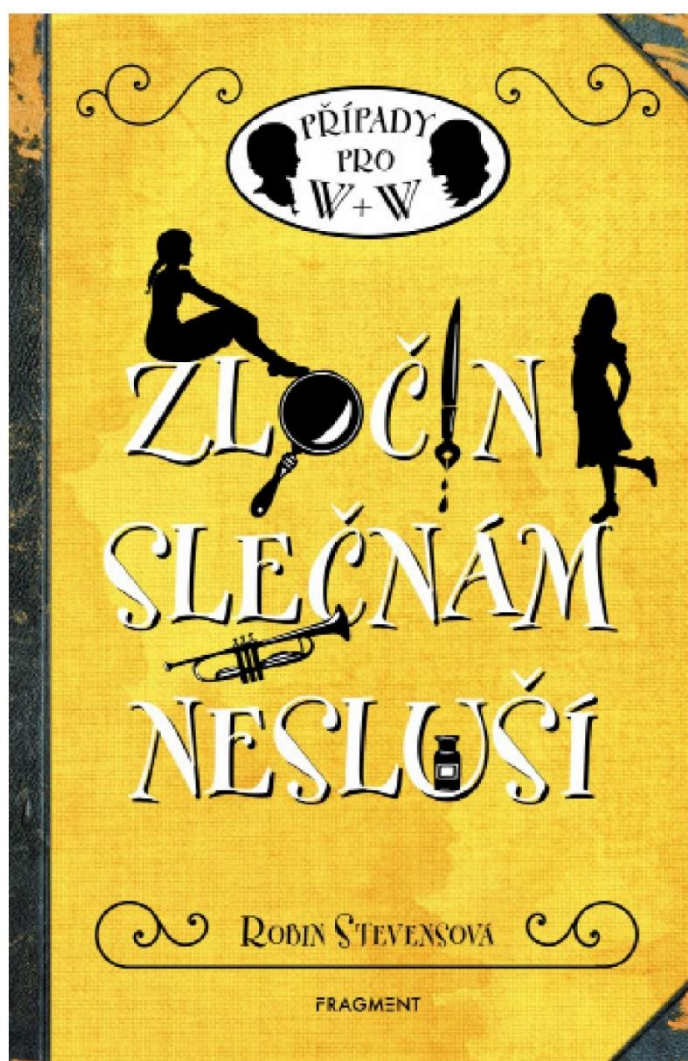
Zločin slečnám nesluší - Robin Stevens

Žánr: historický, detektivní

Když jsem viděla tuto knihu, už kvůli názvu a obálce jsem byla dost skeptická. Znělo to jako dětská detektivka. Ovšem když jsem se začela, knihu jsem si zamilovala! Děj má spád, je to kniha s historickými motivy (odehrává se někdy v 30., 40. letech minulého století) a samotná zápletka mě velmi příjemně překvapila. Tady se prokazuje: „Nesud knihu podle obalu.“

Příběh vypráví o Daisy Wellsově a Hazel Wongové, dvou holkách, které chodí na dívčí internátní školu. To ale může být dost nuda, a tak se rozhodnou, že si založí detektivní klub. Jenže se nic neděje, řeší případy jako ztracená kravata jejich spolužačky. Vše se ale změní, jakmile Hazel najde v tělocvičně tělo jejich učitelky na přírodovědu, slečny Bellové. Když se po chvíli i s Daisy vrátí zpět, tělo je pryč! Hned je jim jasné, že tady došlo k vraždě. Bude třeba vypátrat, kdo za tím stojí. Jenže ve škole má motiv hned několik lidí. A jak dokázat, že někdo zabil učitelku, když tělo zmizelo a na první pohled se vlastně vůbec nic nestalo?

Děkuji, že jste se prokousali až na konec mého článku, **přeji vám hezké prázdniny!**

JAK NA MĚ ZAPŮSOBIL PRVNÍ ROK NA GYMNÁZIU?

Tento rok byl určitě v mnoha ohledech, pro mě jako primána jiný, než byl třeba pro primány minulý rok, a proto mi připadá dobré shrnout, jak na mě celkově tento rok působil.

Na začátku jsme byli krátkou dobu ve škole. Prostory gymnázia se mi velmi líbily, ale připadal jsem si v ní jako mraveček, protože škola, na kterou jsem chodil dříve, byla o hodně menší. Dále jsem zde viděl i něco o čem jsem mohl na naší staré škole jenom snít: Bufet. Bufet (pekárnu) jsem si za tu dobu velmi oblíbil a nosil jsem v peněžence vždycky aspoň nějaké peníze, kdybych měl o nějaké přestávce na něco chuť.

Postupně jsme začali poznávat i sympatické a vstřícné profesory a profesorky. Ale..... pak se stalo něco nečekaného. Škola byla zavřena a my jsme se začali učit z domova pomocí MS Teamsů. Ze začátku jsme se bohužel skoro nic nenaučili, stali jsme se mezi kantory pověstnými pro technické problémy. Tím pádem jsme se často pro snahu pomoci ostatním skoro k učivu nedostali. Další problém byl ten, že za den jsme měli třeba jen 2 nebo 3 hodiny a mnoho předmětů fungovalo jen přes zadání a nám tak chyběl výklad k učivu, který bychom ve škole dostali. Ale i tak jsme si cca po 2 týdnech na Teams zvykli a výuka už byla celkově lepší.

Online výuka neměla jen nevýhody. Mohli jsme například později vstávat (teda pokud nejste naučení, jako já, vstávat v 6:00 bez budíku po celý týden). Také některé testy byly snadnější než ve škole, např. různé „poznávačky“ z biologie, byly na monitoru zřetelnější než na plátně ve škole a kdybych přemýšlel déle, tak bych toho určitě napsal k výhodám i více.

Sice jsme se ve škole moc nepoznali, ale i tak jsme si mezi hodinami volali nebo jsme si psali, a i přes tyto komplikace jsme si našli cestu a vybudovali kamarádké vztahy.

Celkově mi tento rok přišel dobře zvládnutý a jsem i trochu rád, že jsem tohle podstoupil, protože již vím, že učit se z domova přes počítač není vůbec tak dobré, jako ve třídě, kde mohu s kamarády i učiteli komunikovat, nejen se zapnutým mikrofonem...

TEČKA ZA PRVNÍM ŠKOLNÍM ROKEM

Tímto článkem bych rád navázal na předchozí můj text - „Předměty očima primána“. V tomto článku si porovnáme MGO s mou základní školou v kategoriích výuka, jídelna, prostředí a mimoškolní aktivity. Tak doufám, že se vám bude líbit!

Jako první bych se chtěl zaměřit na výuku. Ta je určitě o mnoho lepší než na původní škole. Mám ale také jednu výtku. Na základní škole jsme docela dost pracovali s pracovními sešity. Je docela škoda, že s nimi tolik nepracujeme i nyní. Abych to uvedl na pravou míru, tak ty sešity máme, ale nesmí se do nich psát, takže to je v podstatě to samé, jako práce s učebnicí. Jinak je samozřejmě prezenční výuka oproti online výuce o dost interaktivnější a místy i zábavnější.

Jakmile skončí škola, většina žáků jde na oběd. Proto je dle mého velmi důležité zhodnotit samotnou jídelnu. Při porovnání s mou základní školou musím říct, že je o 100 % lepší. Mně osobně se velmi líbí i samotný design, který dodává moderní nádech. Nicméně za celou dobu, co do jídelny chodím, je pro mě záhadou jedna věc – proč nikdo nedává svůj batoh do stojanu na batohy? Do tohoto tajemství jsme zatím nebyl zasvěcen. Pokud se zaměřím na jídlo, musím říct, že mě velmi překvapilo. Je-li totiž jídelna na základní škole nestála za nic, neměl jsem ani zde vysoká očekávání, ale opak je pravdou. Většina jídel je výborná.

Pokud ovšem ve škole trávíme tolik času, je nutné se zamyslet nad samotným prostředím. Jak jsem již napověděl v úvodu jídelny, škola na mě působí docela dobře. Sice se mi občas i po roce podaří ztratit, ale věřím, že orientaci v budově MGO doženu snad v sekundě. Atmosféra je velmi poklidná, a i samotné umístění je velmi příhodné. I když jsem jezdil z Petřkovic, které jsou za Odrou, cesta mi trvala pouze cca 30 minut. Teď už jen, aby ŘSD dokončilo ten zapeklitý most.

No a na závěr tu mám téma mimoškolní aktivity. Jak jsem již psal, MGO je ve velmi výhodné lokalitě. Od přátel ze třídy vím, že máme spoustu možností, kam si zajít po škole. Je to jen na vás a na tom, co budete dělat. Poblíž MGO se taktéž nachází centrum, takže si po úspěšně zvládnutém testu můžete dát za odměnu jídlo v jedné z mnoha ostravských restaurací.

Doufám, že se vám můj článek líbil. Přeji Vám krásné chvíle při čtení dalších článků v tomto čísle eMka a někdy příště na čtenou.

MŮJ PRVNÍ ŠKOLNÍ ROK NA MGO

Počátkem loňského léta jsem se dozvěděla, že jsem byla přijata na Matiční gymnázium. Radovala jsem se tak, že jsem vyběhla na zahradu a zakřičela: „Dostala jsem se na MGO!!!“ Nějaký cizí pán, právě procházející kolem, mi odpověděl: „Se z toho nezblázni!“ Od té chvíle jsem se už jen těšila a přemýšlela, jaké to asi bude. Být primánkou :) První školní den předčil má očekávání. Tolik nových tváří! O každé jsem si udělala obrázek, na každou jsem si udělala názor. Byly to ale jen první dojmy, které se po pár dnech změnilo. Našla jsem si kamarády. Klára, Nelly a Adél jsou tři holky, se kterými si nejvíc rozumím. Milým průvodcem prvními dny v nové škole nám byla naše třídní profesorka Romana Navrátilová, se kterou jsme strávili i adaptační kurz. Další dny plynuly a postupně jsme potkávali i další profesory. To byla velká změna. Na základní škole nás všechny předměty vyučovala jedna paní učitelka. Všichni mi přišli hodní a doteď jsou.

Myslela jsem si, že to na gymnáziu bude stokrát těžší než na základní škole. A ano, je to těžší, ale zas tak moc ne. Největší rozdíl je v tom, že jsem nebyla zvyklá se učit. Na testy a zkoušení mi stačilo to, co jsem si pamatovala z vyučování ve škole. Teď je učiva více a musím se připravovat i doma, takže to pro mě bylo za začátku těžší. Máme dobrý kolektiv, bavíme se tady všichni navzájem, a to vyvažuje to domácí učení.

Letošní rok je zásluhou Covidu19 výjimečný. Většinu roku jsme bohužel byli doma a učili se na dálku. Distanční výuka byla dobrá. Učitelé ji měli „zmáknutou“ už asi z loňska. Často jsem si díky mikrofonům a kamerám připadala skoro jako ve třídě. Jednou z výhod bylo to, že jsem si mohla přispat, ale do školy na prezenční výuku jsem se už moc těšila. Bylo to zase jako na začátku školního roku. I když nás v prvním týdnu po návratu čekalo dost testů, kterých jsem se bála, všechny jsem nakonec zvládla.

V dalším týdnu jsme v biologii našli v šeríku, který si přinesla moje nejlepší kamarádka, brouka. Byl to zlatohlávek a pojmenovali jsme ho Lerry. Udělali jsme mu s Klárou domeček na víčku od svačínového boxu se vším všudy. Později jsme ho jmenovali třídním maskotem a vynesli ho na školní dvůr.

Je prima se vidět a učit se normálně a zažívat srandu :)

eMko

ŠÉFREDAKTOŘI

Valentýna Kovšanová, 2.A
Mgr. Rostislav Gromnica, Ph.D.

ŽURNALISTÉ

Eliška Šmehlíková, OKTB
Kristýna Drmelová, SPTB
Johanka Fabiánová, SPTB
Vojtěch Žolnerčík, SPTB
Adriana Slováčková, 2.A
Jan Urbančík, SXB
Viktorie Lukešová, 1.A
Vojtěch Knettig, KVIA
Julie Petra Svatošová, KVIA
Prokop Konicar, KVIA
Adéla Děrgelová, KVIA
Anna Katharina Hinterreiter, KVIA
Ema Dančíková, SA
Nela Dočekalová, SA
Natálie Jungmanová, SA
Klára Strejčková, SA
Adriana Lomozníková, PA
Elen Dreislerová, PB
Kryštof Kandalík, PB
Šimon Veselý, PB

GRAFIKA

Vojtěch Pavel Podveský, KVIA
Jáchym Řemelka, SXB

SPRÁVCE SOC. PROFILŮ

Alice Školoudíková, OKTA

